

Jacek Strupiechowski

Warszawa - Zamek

Informator Archeologiczny : badania 3, 427-428

1969

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

fragmenty obuwia/ i mniej liczne metale.

Następną warstwę tworzył szaro-żółty piasek o charakterze namuliskowym. W istniejącym stanie prac nie można było niestety stwierdzić czy zapewne mamy do czynienia z oalcem. W profilu zachodnim warstwy /wykopu/ drewniana belka /relikt drewniany przystaniowy?/.

Na stanowisku wykonano dokumentację opisową i rysunkową.

WARSZAWA - Mariensztat

patrz średniowiecze

WARSZAWA - Solec

patrz średniowiecze

WARSZAWA - Zamek

patrz średniowiecze

WARSZAWA - Zamek

Urząd Konserwatorski
m.st. Warszawy

Badania prowadzi mgr Jacek Strupiechowski.

Finansował Urząd Konserwatorski m.st. Warszawy. Pierwszy sezon badań. Stanowisko osadnicze późnośredniowieczne i nowożytnie.

Prace wykopaliskowe zlokalizowano przy linii południowej murów Zamku, na odcinku ryzalit południowy - Biblioteka Stanisławowska. Stanowisko oznaczone nazwą: W-wa-Zamek-Ryzalit/69.

W pierwszej fazie badania posiadały charakter typowej od-

krywki architektonicznej. Konsultantem był mgr inż. arch. P.M. Garkiewicz. Odsłonięto 20 murów, z których na plan pierwszy wysuwa się potężna elewacja kamienno-ceglana, wspornik narożny /skarpa/ gotyckiego Domu Wielkiego czyli Curia Maior. Zachowany jest mniej więcej w połowie swej dawnej wysokości i odznacza się wyjątkowo potężnymi rozmiarami /sach. wysokość 5 m, szerokość 2,5 m/.

Poza samą skarpą odsłonięto cały szereg murów o różnej chronologii i głębokości zalegania. Należy tu wymienić mury fundamentowe z czasów zapewne saskich podtrzymujące rozbudowane już elewacje dawnego Domu Wielkiego, relikty schodów wewnętrznych zbudowanych przez ostatniego króla Stanisława Augusta. Bezpośrednio na niektórych murach spoczywały bardzo zniszczone i zetlałe resztki drewnianych rur-koryt odwadniających z XVIII wieku. Układ stratygraficzny stanowiska w górnej partii na głębokości zalegania murów jest silnie zniszczony i naruszony. Dominuje materiał gwoździowy /XVII-XVIII wiek/; fragmenty ceramiki, szkła, metalu, także relikty architektoniczne.

Następna warstwa kulturowa została uchwycona w wykopie "A" przy Skarpie na głębokości około 3,5 m. Jest to warstwa późno-średniowieczna, prawdopodobnie starsza od skarpy, obficie nasycona materiałem ceramicznym, kośćmi, wyrobami metalowymi. W profilu wach. wykopu widoczna drewniana belka. Pod tą zasadniczą warstwą widzimy warstwowane poziomo układy piaszczysto-gliniaste, niekiedy o charakterze ilowym z dużą domieszką orostynu. Układy te przypuszczalnie są warstwami ciałocowymi. Sprawdzenie tego faktu nastąpi podczas wierceń kontrolnych oraz dalszej eksploracji w następnym sezonie badawczym /1970/.